

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 361

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 2 iunie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 321 din 23 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și ale art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	2–3
Decizia nr. 432 din 15 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) pct. (iii), art. 63 și 84 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	4–6
Decizia nr. 539 din 27 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	7–9
Decizia nr. 577 din 4 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local	9–11
Decizia nr. 586 din 4 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, precum și a ordonanței de urgență, în ansamblul său	12–13
Decizia nr. 610 din 6 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, precum și a celor ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 321

din 23 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și ale art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și ale art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Farmadon” — S.R.L. în Dosarul nr. 5.918/62/2009 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 august 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.918/62/2009, **Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și ale art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Farmadon” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 16, 21, 24, 44, 53, 126 și 136 din Constituție, precum și art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, deoarece instituie o procedură sumară, în care debitorul nu are posibilitatea să-și apere interesele, iar creditorul este privilegiat, ceea ce face ca procesul să fie inechitabil.

Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ consideră excepția neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și ale art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Prevederile criticate au, în prezent, următorul cuprins:

— Art. 1: „(1) *Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*

(2) *Suma ce reprezintă obligația prevăzută la alin. (1), precum și dobânzile, majorările sau penalitățile datorate potrivit legii se actualizează în raport cu rata inflației aplicabilă la data plății efective.”;*

— Art. 4 alin. (2): „*În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.”;*

— Art. 6 alin. (1), (2) și (4): „(1) *Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina*

cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.

(2) Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată.

(...) (4) Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.”;

— Art. 8 alin. (1) și (2): „(1) Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.”;

— Art. 10: „(1) Cel interesat poate face contestație la executare, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.

(2) Prin contestația la executare debitorul poate invoca apărări de fond împotriva titlului executoriu, cu excepția cazului în care a formulat, potrivit art. 8, cerere în anulare împotriva ordonanței de admitere a cererii creditorului.”

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 126 privind instanțele judecătorești și art. 136 referitor la proprietate. Este invocată și încălcarea art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind dreptul persoanei la un proces echitabil.

Examinând excepția, Curtea reține următoarele:

În jurisprudența sa constantă, Curtea Constituțională a statuat că Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată este constituțională atât în ansamblu, cât și examinându-se separat dispozițiile sale, prin raportare la aceleași norme constituționale invocate și în prezenta cauză.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 497 din 29 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.003 din 11 noiembrie 2005, și Decizia nr. 24 din 12 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1) și (2) și ale art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Farmadon” — S.R.L. în Dosarul nr. 5.918/62/2009 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

din 26 februarie 2010, Curtea a constatat constituționalitatea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2), art. 4 alin. (2), (3) și (4), art. 6, 8, 9 și 10 din această ordonanță.

În considerentele acestor decizii, Curtea a reținut că: „Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 reglementează o procedură specială și accelerată, derogatorie de la normele procedurii civile, care urmărește recuperarea într-un timp cât mai scurt a creanțelor certe, lichide și exigibile, ce reprezintă obligații contractuale de plată a unor sume de bani. Acest caracter special al procedurii a determinat limitarea mijloacelor de probă utilizabile la înscrisuri, în prima fază, completate ulterior cu explicațiile și lămuririle date de părți, limitarea fiind deopotrivă valabilă pentru ambele părți, în condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun. Modul în care instanțele judecătorești admit sau resping cererile de probațiune reprezintă o problemă de aplicare, iar nu de constituționalitate a textului de lege. Împotriva hotărârii de respingere a cererii în anulare debitorul poate declara recurs care se judecă conform normelor dreptului comun, iar împotriva titlului executoriu poate formula contestație la executare, de asemenea, potrivit normelor Codului de procedură civilă. Totodată, textele de lege criticate conțin norme de procedură asupra cărora legiuitorul este suveran a legifera, evident cu respectarea drepturilor și libertăților fundamentale, în temeiul art. 125 alin. (3) din Constituție, în forma anterioară revizuirii sale, potrivit căruia «*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*».”

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței sale, atât considerentele, cât și soluția pronunțată în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, Curtea reține că textul de lege criticat nu oprește părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează într-o societate democratică procesul echitabil.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 432

din 15 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) pct. (iii), art. 63 și 84 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) pct. (iii), art. 63 și 84 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Viorica Zaiat în Dosarul nr. 392/39/2009 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției, arătând că textele de lege criticate nu contravin dreptului la viață intimă, familială și privată, ci au menirea de a sancționa acele situații în care căsătoria ar urmări alte scopuri decât cele legale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 392/39/2009, **Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) pct. (iii), art. 63 și art. 84 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Viorica Zaiat într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de anulare a deciziei de returnare a acesteia de pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege care condiționează prelungirea dreptului de ședere de împrejurarea ca soții să locuiască împreună contravine dispozițiilor art. 25 din Constituție, care asigură fiecărui cetățean dreptul de a-și stabili domiciliul sau reședința în orice localitate din țară. Așadar, obligarea unor persoane de a avea aceeași locuință contravine libertății de stabilire a domiciliului și încalcă dreptul la liberă circulație. În ceea ce privește prevederile art. 63 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, precizează că lipsa contribuției efective

la îndeplinirea obligațiilor născute prin căsătorie nu poate fi considerată un element pe baza căreia o căsătorie să fie declarată de conveniență. Mai arată că aprecierea unei căsătorii ca fiind de conveniență are ca efect declararea nulității absolute a acesteia, or, singura autoritate competentă să constate nulitatea sau ineficacitatea unui act juridic civil de această natură este instanța judecătorească, iar nu un organ administrativ cum este Oficiul Român pentru Imigrări. Referitor la prevederile art. 84 din ordonanța de urgență amintită, arată că este încălcat dreptul la recurs, ca drept fundamental, prin faptul că sentința pronunțată este irevocabilă, astfel că părțile nu se pot adresa unei instanțe superioare printr-o cale ordinară de atac în scopul casării pentru eventuale motive de netemeinicie și nelegalitate a hotărârii judecătorești pronunțate de instanța de fond.

Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal consideră că prevederile art. 63 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 încalcă dispozițiile art. 26 și 48 din Constituție, întrucât, „printr-o cale deturnată, fără a se constata nulitatea căsătoriei sau fără ca aceasta să fie desfăcută prin divorț, se ajunge la separarea soților, posibil chiar în mod definitiv, ca urmare a returnării unuia dintre soți. Prin returnarea soțului nu se produc efecte exclusiv asupra dreptului de ședere, ci și asupra statutului civil, care nu poate fi privit doar formal, prin simpla existență a căsătoriei”. În ceea ce privește celelalte texte de lege criticate, apreciază că excepția este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege ce formează obiect al excepției sunt constituționale. Precizează că protecția generală a cetățenilor străini și a apatrizilor și ocrotirea familiei sunt garantate în baza prezumției de bună-credință a acestora în raport cu statul român, prezumție care implică și ideea potrivit căreia căsătoria nu trebuie să fie de conveniență.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 62 alin. (1) lit. a) pct. (iii), art. 63 și 84 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 62 alin. (1) lit. a) pct. (iii): „**Prelungirea dreptului de ședere temporară pentru reîntregirea familiei**

(1) Străinilor intrați în România în conformitate cu prevederile art. 46, cu excepția persoanelor prevăzute la art. 46 alin. (16), li se poate prelungi dreptul de ședere, astfel:

a) pentru soțul/soția sponsorului, dacă: (...)

(iii) soții locuiesc împreună.”

Străinii prevăzuți la art. 46 sunt cei cărora li s-a acordat viza de lungă ședere pentru reîntregirea familiei.

— Art. 63: „**Căsătoria de conveniență**

(1) Oficiul Român pentru Imigrări refuză prelungirea dreptului de ședere obținut în baza căsătoriei dacă, în urma verificărilor efectuate, rezultă că acea căsătorie este de conveniență.

(2) Elementele pe baza cărora se poate constata faptul că o căsătorie este de conveniență pot fi următoarele:

a) coabitarea matrimonială nu există;

b) soții nu s-au cunoscut înaintea căsătoriei;

c) lipsa unei contribuții efective la îndeplinirea obligațiilor născute din căsătorie;

d) soții nu vorbesc o limbă înțeleasă de amândoi;

e) există date că anterior unul dintre soți a încheiat o căsătorie de conveniență;

f) soții sunt inconsecvenți în declararea datelor cu caracter personal, a circumstanțelor în care s-au cunoscut ori a altor informații relevante despre aceștia;

g) încheierea căsătoriei a fost condiționată de plata unei sume de bani între soți, cu excepția sumelor primite cu titlu de dotă.

(3) Constatarea elementelor prevăzute la alin. (2) se realizează de către ofițerul de interviu. Aceste elemente pot rezulta din:

a) datele obținute în urma interviului;

b) înscrisuri;

c) declarațiile celor în cauză sau ale unor terțe persoane;

d) controale la domiciliul conjugal ori alte verificări suplimentare.”;

— Art. 84: „**Contestarea deciziei de returnare**

(1) Decizia de returnare poate fi contestată în termen de 10 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București, în cazul în care aceasta a fost emisă de Oficiul Român pentru Imigrări, sau la curtea de apel în a cărei rază de competență se află formațiunea teritorială care a emis decizia de returnare. Instanța soluționează cererea în termen de 30 de zile de la data primirii acesteia. Hotărârea instanței este irevocabilă.

(2) În cazul străinilor prevăzuți la art. 82 alin. (5), decizia de returnare sub escortă poate fi contestată la curtea de apel competentă teritorial pe raza căreia se află centrul de cazare, în termen de 3 zile de la data comunicării. Instanța se pronunță în termen de 5 zile, hotărârea fiind definitivă și irevocabilă.

(3) Contestăția prevăzută la alin. (1) și (2) suspendă executarea măsurii de îndepărtare.

(4) *Contestarea deciziei de returnare formulată de către străinii luați în custodie publică nu suspendă măsura luării în custodie publică.*”

Străinii la care se referă art. 82 alin. (5) sunt cei care au intrat ilegal, a căror ședere pe teritoriul României a devenit ilegală, a căror viză sau drept de ședere a fost anulat sau revocat, cei cărora li s-a refuzat prelungirea dreptului de ședere temporară, cei cărora le-a încetat dreptul de ședere permanentă, precum și foștii solicitanți de azil.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 1 — „Statul român”, art. 18 — „Cetățenii străini și apatrizii”, art. 25 — „Libera circulație”, art. 26 — „Viața intimă, familială și privată”, art. 48 — „Familia”, art. 53 — „Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți” și art. 129 — „Folosirea căilor de atac”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, urmând să fie respinsă ca atare, pentru motivele care se vor arăta în continuare:

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) pct. (iii), motivată de faptul că obligarea unor persoane de a avea aceeași locuință contravine libertății de stabilire a domiciliului și încalcă dreptul la liberă circulație, Curtea constată că nu o poate reține.

În primul rând, Curtea observă că prevederile art. 25 alin. (2) din Constituție se adresează exclusiv cetățenilor români în ceea ce privește asigurarea, prin intermediul Legii fundamentale, a dreptului de stabilire a domiciliului în orice localitate din țară. Străinii și apatrizii trebuie să se conformeze exigențelor legale sub aspectul stabilirii domiciliului pe teritoriul României. Prevederile art. 62 alin. (1) lit. a) pct. (iii) din Ordonanța de urgență nr. 194/2002 conferă străinilor care au obținut viza de lungă ședere pentru reîntregirea familiei posibilitatea de a obține prelungirea dreptului de ședere temporară în vederea realizării aceluiași scop, anume reîntregirea familiei. Textul criticat se referă la soțul sau soția sponsorului, care poate obține acest drept dacă, printre altele, este îndeplinită condiția coabitării. Prin urmare, atât sponsorului — care, potrivit art. 2 lit. e) din ordonanța de urgență, este străinul cu ședere legală pe teritoriul României, care depune cerere pentru reîntregirea familiei —, cât și soțului acestuia, i se impune să dovedească faptul că locuiesc împreună pentru a putea beneficia de reîntregirea familiei. Dar, prin ipoteză, nici sponsorul, nici soțul sau soția acestuia nu sunt cetățeni români, astfel că nu este relevantă, în motivarea excepției de neconstituționalitate, invocarea prevederilor art. 25 alin. (2) din Constituție, care, așa cum s-a arătat, au în vedere numai cetățenii români.

În continuare, Curtea constată că textul art. 62 alin. (1) lit. a) pct. (iii) din Ordonanța de urgență nr. 194/2002 nu este susceptibil de a fi analizat prin prisma prevederilor art. 25 alin. (1) din Constituție, care garantează dreptul la liberă circulație. Aceasta, întrucât nu există nicio legătură între obligația soților de a locui împreună și libertatea de mișcare de care aceștia beneficiază, în condițiile stabilite de legislația corespunzătoare, astfel cum prevede art. 25 alin. (1) din Constituție.

În ceea ce privește dispozițiile art. 63 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, Curtea observă că a mai analizat problema căsătoriei de conveniență din perspectiva unor critici

asemănătoare celor formulate și în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 132 din 21 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 14 martie 2006, analizând susținerea potrivit căreia stabilirea unei căsătorii ca fiind de conveniență înseamnă practic nulitatea absolută a căsătoriei, Curtea a constatat că nu este întemeiată, întrucât, pe de o parte, nulitatea absolută a căsătoriei poate fi constatată numai prin hotărâre judecătorească și reprezintă acea sancțiune civilă aplicabilă căsătoriei încheiate cu nerespectarea dispozițiilor prevăzute de Codul familiei, iar, pe de altă parte, căsătoria de conveniență este constatată de o autoritate specializată, organizată în subordinea unui minister, și produce efecte exclusiv asupra dreptului de ședere a străinilor în România, iar nu asupra statutului civil al persoanelor în cauză.

De asemenea, prin Decizia nr. 350 din 2 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 29 mai 2006, Curtea a reținut că, în ceea ce privește căsătoria de conveniență, se instituie o prezumție relativă care poate fi răsturnată prin proba contrară, în sensul că solicitantul dreptului de ședere are posibilitatea de a demonstra, prin orice mijloace de probă, caracterul efectiv și neechivoc al căsătoriei a cărei existență a invocat-o în fundamentarea cererii sale. Introducerea prevederii referitoare la căsătoria de conveniență are menirea de a sancționa acele cazuri în care, prin încheierea căsătoriei, s-au urmărit alte scopuri decât cele firești și legale.

De altfel, Curtea observă că legiuitorul român a adoptat aceleași criterii de evaluare a unei căsătorii în vederea stabilirii caracterului său autentic sau convențional ca și cele prevăzute în legislația Uniunii Europene. Astfel, elementele enumerate în cuprinsul art. 63 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 au fost preluate integral din Rezoluția Consiliului Uniunii Europene din 4 decembrie 1997 cu privire la măsurile ce pot fi adoptate pentru combaterea căsătoriilor de conveniență (97/C 382/01), care se referă la căsătoriile încheiate între cetățeni ai statelor membre sau rezidenți legali pe teritoriul acestora și persoane care au naționalitatea unui stat terț. În plus, art. 35 din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la libera circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1.612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE,

68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE permite statelor membre ca, în caz de abuz de drept sau în caz de fraudă, aici fiind incluse căsătoriile de conveniență, să adopte măsurile necesare pentru a refuza, anula sau retrage orice drept conferit prin directiva menționată.

Totodată, prin Decizia nr. 1.264 din 25 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 23 decembrie 2008, Curtea a statuat că „Protecția generală a cetățenilor străini și a apatrizilor care locuiesc în România, consacrată la nivel constituțional, are semnificația garantării exercitării, de către aceștia, a tuturor drepturilor și libertăților, cu excepția celor pentru care Constituția sau legea impune calitatea de cetățean român, însă în egală măsură are și semnificația că aceeași categorie de persoane trebuie să se supună legislației naționale și să îndeplinească obligațiile corelative acestor drepturi și libertăți. Prin urmare, nu este contrar spiritului drepturilor și libertăților garantate de art. 18 alin. (1) și art. 26 din Constituție ca, prin lege specială, să fie reglementate condițiile în care cetățenii străini sau apatrizii pot beneficia de protecția generală a statului român, sub toate formele sale.” În ceea ce privește invocarea art. 1 din Legea fundamentală, Curtea reține că acest text consacră valorile supreme ale statului român, ca stat de drept, democratic și social, precum și principiile pe care acesta se organizează, iar textul de lege criticat nu se opune niciunei astfel de valori ocrotite.

În ceea ce privește dispozițiile art. 84 din Ordonanța de urgență nr. 194/2002, Curtea observă că s-a mai pronunțat sub aspectul pretensei încălcări a dispozițiilor art. 129 din Legea fundamentală. Astfel, prin Decizia nr. 6 din 15 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 14 februarie 2008, Curtea Constituțională a constatat, în acord cu jurisprudența sa constantă, că este de competența exclusivă a legiuitorului instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești și modalitatea de exercitare a căilor de atac, iar principiul accesului liber la justiție presupune posibilitatea celor interesați de a le exercita, în condițiile stabilite prin lege, astfel încât accesul liber la justiție nu presupune accesul la toate structurile judecătorești și la toate mijloacele procedurale prin care se înlăpătează justiția.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) pct. (iii), art. 63 și 84 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Viorica Zaiat în Dosarul nr. 392/39/2009 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 539

din 27 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) cu referire la cele ale art. 54 lit. h)” din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Titi Stoean în Dosarul nr. 1.707/105/2008 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II, care formează obiectul Dosarului nr. 8.117D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 8.118D/2009, nr. 8.198D/2009, nr. 8.199D/2009, nr. 8.261D/2009 și nr. 8.538D/2009, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) cu referire la cele ale art. 54 lit. h)” din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, precum și doar cele ale art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din aceeași lege.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent învederează Curții că doamna Magdalena Luminița Mogoșeanu, autoarea excepției ce formează obiectul Dosarului nr. 8.538D/2009, a transmis o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, în vederea angajării unui apărător.

Având cuvântul cu privire la această cerere, reprezentantul Ministerului Public se opune amânării cauzei, apreciind că, de la data ridicării excepției de neconstituționalitate până la termenul de față stabilit pentru soluționarea acesteia, a trecut un interval de timp suficient de lung pentru ca autoarea acesteia să își asigure apărarea.

Deliberând, Curtea respinge cererea, considerând că nu se justifică amânarea cauzei în condițiile art. 156 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 8.118D/2009,

nr. 8.198D/2009, nr. 8.199D/2009, nr. 8.261D/2009 și nr. 8.538D/2009 la Dosarul nr. 8.117D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 30 septembrie 2008, 28 octombrie 2009, 10 noiembrie 2009 și 26 noiembrie 2009, pronunțate de **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II** în dosarele nr. 1.707/105/2008 și 1.708/105/2008, de **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal** în dosarele nr. 2.687/90/2009 și nr. 1.466/90/2009, de **Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ** în Dosarul nr. 2.703/90/2009 și de **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal** în Dosarul nr. 15.177/63/2008, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) cu referire la cele ale art. 54 lit. h)” din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, respectiv doar a art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din aceeași lege.**

Excepțiile au fost ridicate de Titi Stoean, Gheorghe Neagu, Tania Olteanu, Adrian Căpraru și Magdalena Luminița Mogoșeanu în cauze având ca obiect anularea unor decizii de suspendare a raporturilor de serviciu ale acestora.

În motivările excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că suspendarea de drept a raporturilor de serviciu doar ca urmare a trimiterii în judecată a funcționarului public, înainte deci de stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre judecătorească definitivă, nesocotește prezumția de nevinovăție, de care o persoană beneficiază pe tot parcursul procesului penal. De asemenea, se creează o stare de discriminare între diferite categorii de funcționari publici aflați în aceeași situație și se afectează, totodată, dreptul la muncă și dreptul la un nivel de trai decent al funcționarului, acesta pierzând singura sursă de venit, respectiv salariul primit de la angajator, dreptul la ocrotirea sănătății și dreptul la măsuri de protecție socială.

Instanțele care au sesizat Curtea Constituțională consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, menținându-și valabilitatea considerentele deciziilor deja pronunțate de Curtea Constituțională în această materie. Adaugă că, în cuprinsul Legii nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fondurile publice, care completează, în mod corespunzător, reglementările privind drepturile funcționarilor publici prevăzute în Legea nr. 188/1999, se regăsesc reglementări în concordanță cu legislația funcționarilor publici ai Comunității Europene, care asigură, ca măsură de protecție socială, un anumit nivel de subzistență pe perioada suspendării raporturilor de serviciu.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru a stabili obiectul excepției, Curtea observă că, deși în încheierile de sesizare pronunțate de Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II se precizează că obiect al excepției l-ar constitui și prevederile art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999, în realitate, acest text reprezintă doar o normă de trimitere, față de care autorii nu formulează vreo critică, ci îl au în vedere doar pentru a argumenta pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999. Așadar, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 86 alin. (2): „(2) În cazul în care funcționarul public este trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h), persoana care are competența legală de numire în funcția publică va dispune suspendarea funcționarului public din funcția publică pe care o deține.”;

— Art. 94 alin. (1) lit. m): „(1) Raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public se află în una dintre următoarele situații: (...)

m) în cazul în care s-a dispus trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h).”

Dispozițiile art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999, la care fac referire art. 94 alin. (1) lit. m) și art. 86 alin. (2), prevăd că poate ocupa o funcție publică persoana care îndeplinește și condiția de a nu fi fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni contra umanității, contra statului sau contra autorității, de serviciu sau în legătură cu serviciul, care împiedică înfăptuirea justiției, de fals ori a unor fapte de corupție sau a unei infracțiuni săvârșite cu intenție, care ar face-o incompatibilă cu exercitarea funcției publice, cu excepția situației în care a intervenit reabilitarea.

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, ale art. 23 alin. (11) care instituie prezumția de nevinovăție, ale art. 34 referitoare la dreptul la ocrotirea sănătății, ale art. 41 alin. (1) și (2) care garantează dreptul la muncă și protecția socială a muncii și ale art. 47 privind dreptul la un nivel de trai decent.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală ca cele invocate în prezenta cauză și prin prisma unor critici similare, iar prin Decizia nr. 921 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 718 din 22 octombrie 2008, Decizia nr. 481 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 30 mai 2008 și Decizia nr. 1.437 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 881 din 17 decembrie 2009 instanța de contencios constituțional a respins excepția ca neîntemeiată.

Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că măsura suspendării din funcție se aplică tuturor funcționarilor publici aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, astfel că nu a putut fi reținută critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Cu privire la critica referitoare la prevederile art. 41 din Constituție privind dreptul la muncă, Curtea a reținut că și aceasta este neîntemeiată, întrucât, pe de-o parte, măsura suspendării este temporară, iar pe de altă parte, este justificată de trimiterea în judecată a funcționarului public pentru infracțiuni de o gravitate deosebită.

De asemenea, prin Decizia nr. 48 din 4 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 26 martie 2003, Curtea a reținut că sancțiunea administrativă a suspendării funcționarului public din funcția publică pe care acesta o deține, în cazul în care s-a dispus trimiterea în judecată a acestuia, are ca finalitate protejarea autorității sau a instituției publice față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite de către funcționarul public. Or, ținând cont de natura administrativă a acestei măsuri, nu se pune problema nerespectării prezumției de nevinovăție, care va trebui, însă, respectată, pe tot parcursul desfășurării întregului proces penal pornit împotriva respectivului funcționar public, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Totodată, Curtea constată că textele de lege criticate nu aduc atingere nici prevederilor art. 47 din Constituție, observând, în acest sens, că, potrivit art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, dacă instanța judecătorească dispune achitarea sau încetarea procesului penal, suspendarea din funcția publică încetează, iar funcționarul public respectiv își va relua activitatea în funcția publică deținută anterior și îi vor fi achitate drepturile salariale aferente perioadei de suspendare.

În ceea ce privește dispozițiile art. 34 din Legea fundamentală referitoare la dreptul la ocrotirea sănătății acestea nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 alin. (2) și art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Titi Stoean și Gheorghe Neagu în dosarele nr. 1.707/105/2008 și, respectiv, nr. 1.708/105/2008 ale Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ II, de Tania Olteanu și Adrian Căpraru în dosarele nr. 2.687/90/2009 și, respectiv, nr. 1.466/90/2009 ale Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, de Adrian Căpraru în Dosarul nr. 2.703/90/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ și de Magdalena Luminița Mogoșeanu în Dosarul nr. 15.177/63/2008 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 577

din 4 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, excepție ridicată de Le Duc Hoa și Le Duc Adriana în Dosarul nr. 22.805/3/2009 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 22.805/3/2009, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local**, excepție ridicată de Le Duc Hoa și Le Duc Adriana într-o cauză civilă având ca obiect expropriere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că art. 5 din Legea nr. 198/2004 este neconstituțional, în măsura în care expropriatul ar fi decăzut din dreptul de a mai cere despăgubiri prealabile și dreptul de a expirarea termenului de 30 de zile, ceea ce aduce atingere în mod flagrant dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (3), (5) și (6) care reglementează regimul dreptului de proprietate privată.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă și-a exprimat opinia în sensul constituționalității prevederilor de lege criticate. În acest sens, arată că legiuitorul are dreptul ca prin actele normative emise să reglementeze anumite situații, ce pot fi coroborate în raport cu alte prevederi legale, cum este cazul în speța de față, respectiv cu cele ale Legii nr. 33/1994, act normativ ce își găsește aplicabilitatea în raport de obiectul cauzei.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată și invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 910/2009. În ceea ce privește instituirea unor termene de decădere pentru exercitarea drepturilor procesuale, arată că, potrivit jurisprudenței instanței de contencios constituțional, exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă.

Totodată, Guvernul observă că autorii excepției vizează și aspecte care țin de aplicarea legii, urmând ca acestea să fie soluționate de instanțele judecătorești competente.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 5 din Legea nr. 198/2004, modificată și completată, sunt constituționale. Așa fiind, arată că textul de lege criticat prin care se stabilește că plata despăgubirilor pentru imobilele expropriate în baza prevederilor art. 4 alin. (1) se face pe baza cererilor adresate de către titularii drepturilor reale, precum și de către orice persoană care justifică un interes legitim, nu aduc atingere regulii constituționale potrivit căreia despăgubirile se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 31 mai 2004, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr. 184/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 31 octombrie 2008.

Textul de lege criticat are următorul conținut:

„Art. 5. — (1) Plata despăgubirilor pentru imobilele expropriate în baza prevederilor art. 4 alin. (1) se face în baza cererilor adresate de către titularii drepturilor reale, precum și de către orice persoană care justifică un interes legitim.

(2) Cererea pentru plata despăgubirilor va conține numele și prenumele titularilor drepturilor reale, adresa de domiciliu, actele doveditoare referitoare la existența drepturilor reale asupra bunului imobil expropriat. Cererea, împreună cu documentele doveditoare, originale și/sau copii legalizate, va fi depusă în

termen de 10 zile de la data aducerii la cunoștință publică, prin afișare la sediul consiliului local pe raza căruia se află imobilul a tabelelor prevăzute la art. 4 alin. (5).

(3) Dovada dreptului de proprietate și a celorlalte drepturi reale asupra imobilelor expropriate se face prin orice mijloace de probă admise de lege, inclusiv în zonele în care se aplică Decretul-lege nr. 115/1938 pentru unificarea dispozițiilor referitoare la cărțile funciare, cu modificările ulterioare, în funcție de modalitatea de dobândire a drepturilor — convențională, judiciară, legală, succesorală, înțelegând prin dobândire și constituirea sau reconstituirea dreptului de proprietate în temeiul unor legi speciale.

(4) În cazul în care titularii drepturilor reale nu depun cererea și/sau documentele doveditoare, potrivit prevederilor alin. (1) și (2), expropriatorul va notifica acestora sumele propuse pentru plata despăgubirilor și le va consemna într-un cont bancar deschis pe numele expropriatului. Despăgubirile vor fi eliberate în condițiile prezentei legi.

(5) În cazul în care despăgubirile referitoare la același imobil sunt cerute în concurs sau în contradictoriu de mai multe persoane aparent îndreptățite, despăgubirile se vor consemna pe numele tuturor, urmând să fie împărțite potrivit legii civile. Despăgubirea va fi eliberată numai titularilor drepturilor dovedite prin acte autentice și/sau hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

Eventualele litigii amână eliberarea despăgubirilor consemnate, dar nu suspendă transferul dreptului de proprietate către expropriator.

(6) În situația în care imobilele ce urmează a fi expropriate fac obiectul unei succesiuni, iar succesorii nu sunt cunoscuți sau nu pot prezenta certificat de moștenitor, dacă procedura succesorală este deschisă, despăgubirea se va consemna pe seama moștenitorilor aparenti. În ipoteza în care procedura succesorală nu este deschisă, un reprezentant al expropriatorului este îndreptățit să solicite deschiderea succesiunii, iar suma reprezentând despăgubirile va fi consemnată într-un cont distinct, pe seama moștenitorilor aparenti. Despăgubirile vor fi eliberate numai succesorilor care își vor dovedi calitatea cu certificatul de moștenitor sau cu hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă.

(6¹) Prin derogare de la prevederile art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, imobilele pentru care s-au formulat notificări de restituire vor fi expropriate în condițiile prezentei legi sau, după caz, transferate în domeniul public al statului și în administrarea Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale — S.A. În ipoteza în care imobilul se află în domeniul privat al statului, suma reprezentând cuantumul despăgubirii se va consemna pe numele deținătorului și al persoanei care a făcut notificarea, în situația în care imobilul se află în domeniul public al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, acesta va face obiectul transferului în condițiile Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, în această ipoteză persoana îndreptățită la restituire

va fi despăgubită în condițiile Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(7) În cazul altor situații litigioase decât cele prevăzute la alin. (5) și (6), sumele aferente exproprierii se consemnează pe numele persoanelor aflate în litigiu, urmând a fi plătite în condițiile prezentei legi.

(8) În cazul în care titularul sau unul dintre titularii dreptului real, aflați în concurs, nu este de acord cu despăgubirea stabilită, suma reprezentând despăgubirea se consemnează pe numele titularului sau, după caz, al titularilor. Despăgubirea va fi eliberată în baza cererii formulate în acest sens, însoțită de acte autentice sau de hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă de stabilire a cuantumului despăgubirii ori, după caz, de declarația autentică de acceptare a cuantumului despăgubirii prevăzute în hotărârea de stabilire a despăgubirii.

(9) Identificarea imobilelor supuse exproprierii, aflate în litigiu, se va face numai în coordonate cadastrale, în conformitate cu prevederile Legii nr. 7/1996, republicată.”

Autorii excepției de neconstituționalitate consideră că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (3), (5) și (6) referitoare la expropriere.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorii acesteia susțin că reglementarea criticată este neconstituțională în măsura în care expropriatul ar fi decăzut din dreptul de a mai cere despăgubiri prealabile și drepte după expirarea termenului de 30 de zile. În acest context, Curtea observă că autorii excepției se referă la forma inițială a art. 5 din Legea nr. 198/2004, care prevedea că plata despăgubirilor se face în baza cererilor adresate de către titularii drepturilor reale, precum și de către orice persoană care justifică un interes legitim, cereri ce urmau să fie depuse în termen de 30 de zile la sediul consiliului local pe raza căruia se află imobilul, iar în cazul în care titularii drepturilor reale nu ar fi depus cererea și/sau documentele doveditoare, expropriatorul urma să notifice acestora sumele propuse pentru plata despăgubirilor.

Astfel, față de critica de neconstituționalitate formulată, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 910/2009, că „Legea nr. 198/2004, în ansamblul său, conține dispoziții care

asigură cadrul legal privind procedura de expropriere și stabilire a despăgubirilor, apărarea dreptului de proprietate și a dreptului de a contesta, pe cale judiciară, cuantumul despăgubirilor, în acord cu dispozițiile constituționale și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care a statuat că o privire de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească o cauză de utilitate publică, să fie conformă normelor de drept intern și să respecte un raport de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat (*Cauza James și alții împotriva Marii Britanii*, 1986).”

Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că „Legea nr. 198/2004, astfel cum a fost modificată, stabilește cadrul juridic pentru luarea unor măsuri de pregătire prealabilă a executării lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, prevăzute la art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor. Astfel, drumurile de interes național sunt considerate, potrivit legii, de importanță strategică și de securitate națională, iar lucrările de construcție de drumuri de interes național, județean și local sunt declarate ca fiind de utilitate publică. De asemenea, expropriatul nemulțumit de cuantumul despăgubirii consemnate în condițiile prevăzute de lege se poate adresa instanței judecătorești competente în termen de 30 de zile de la data la care i-a fost comunicată hotărârea.”

În acest context, referitor la critica privind sancțiunea decăderii pentru nerespectarea unor termene prevăzute de lege, aceasta este reglementată în art. 9 din Legea nr. 198/2004, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, potrivit art. 9 alin. (1) și (3), expropriatul nemulțumit de cuantumul despăgubirii consemnate în condițiile art. 5 alin. (4)—(8) și ale art. 6 alin. (2), se poate adresa instanței judecătorești competente „în termen de 30 de zile de la data la care i-a fost comunicată hotărârea de stabilire a cuantumului despăgubirii, sub sancțiunea decăderii”, iar „în cazul în care hotărârea nu a fost comunicată, orice persoană care se consideră îndreptățită la despăgubire pentru exproprierea imobilului se poate adresa instanței judecătorești competente, în termen de 3 ani de la data afișării hotărârii de stabilire a cuantumului despăgubirii, în condițiile art. 7, sub sancțiunea decăderii.”

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, excepție ridicată de Le Duc Hoa și Le Duc Adriana în Dosarul nr. 22.805/3/2009 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 mai 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 586

din 4 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, precum și a ordonanței de urgență, în ansamblul său

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, precum și a ordonanței de urgență, în ansamblul său, excepție ridicată de Constantin Tănăsescu în Dosarul nr. 3.471/3/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială, de Dorina Voinea în Dosarul nr. 4.484/740/2009 al Judecătoriei Alexandria, de Remus Tudor în Dosarul nr. 11.166/3/2009 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal se prezintă Constantin Tănăsescu și Dorina Voinea, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 8.053D/2009, nr. 8.441D/2009 și nr. 8.466D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Părțile prezente și reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 8.441D/2009 și nr. 8.466D/2009 la Dosarul nr. 8.053D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorilor excepției care solicită admiterea criticilor de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 fiind în concordanță cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cu cele ale art. 21 din Constituția României.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.471/3/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția**

comercială a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Constantin Tănăsescu.

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.484/740/2009, **Judecătoria Alexandria a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Dorina Voinea.**

Prin Încheierea din 16 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.166/3/2009, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Remus Tudor.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 sunt menite să asigure accesul la justiție în mod efectiv, iar costul unei proceduri să nu fie o piedică în încercarea de a apela la justiție pentru realizarea sau apărarea unui drept. Or, în măsura în care în formele de acordare a ajutorului public judiciar nu se include și cauțiunea pe care instanțele de judecată o stabilesc în cererile de suspendare a executării silite, autorii apreciază că realizarea accesului la justiție și dreptul la un proces echitabil sunt încălcate.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială, Judecătoria Alexandria și Tribunalul București — Secția a V-a civilă consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile

procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, și, în special, prevederile art. 6 din ordonanță, potrivit căruia: „Ajutorul public judiciar se poate acorda în următoarele forme:

a) plata onorariului pentru asigurarea reprezentării, asistenței juridice și, după caz, a apărării, printr-un avocat numit sau ales, pentru realizarea sau ocrotirea unui drept ori interes legitim în justiție sau pentru prevenirea unui litigiu, denumită în continuare asistență prin avocat;

b) plata expertului, traducătorului sau interpretului folosit în cursul procesului, cu încuviințarea instanței sau a autorității cu atribuții jurisdicționale, dacă această plată incumbă, potrivit legii, celui ce solicită ajutorul public judiciar;

c) plata onorariului executorului judecătoresc;

d) scutiri, reduceri, eșalonări sau amânări de la plata taxelor judiciare prevăzute de lege, inclusiv a celor datorate în faza de executare silită.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 și art. 24 alin. (2), precum și în art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că instanța constituțională s-a mai pronunțat asupra

constituționalității textului de lege criticat, acesta fiind raportat la aceleași prevederi din Constituție ca și cele invocate în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 924 din 23 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009, Curtea a reținut, în legătură cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, că aceasta este inadmisibilă, având în vedere natura criticilor de neconstituționalitate formulate de autorii săi. Astfel, Curtea Constituțională nu poate analiza un text de lege din perspectiva a ceea ce el nu prevede *in terminis*, și anume absența reglementării cauțiunii dintre formele de ajutor public judiciar, și nici printr-un examen comparativ al legislației într-o anumită materie, raportată la momente diferite în timp. Astfel concepute, susținerile de neconstituționalitate, care tind la completarea textului legal criticat, nu au natura unor veritabile critici de neconstituționalitate pe care Curtea Constituțională să fie competentă a le examina.

În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, în ansamblul său, aceasta urmează să fie respinsă ca neîntemeiată. Astfel, Curtea constată că prin, Decizia nr. 264 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 30 martie 2009, instanța de contencios constituțional a mai examinat susțineri de neconstituționalitate asemănătoare celor formulate în prezenta cauză, reținând, pentru argumentele acolo expuse, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 nu conține reglementări contrare principiului egalității în drepturi, accesului liber la justiție, dreptului părților la un proces echitabil și nici dreptului la petiționare. În lipsa unor elemente noi invocate de autorii excepției de față și pentru identitate de rațiune și tratament, considerentele și soluția pronunțată cu acel prilej se mențin și în această cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, precum și a ordonanței de urgență, în ansamblul său, excepție ridicată de Constantin Tănăsescu în Dosarul nr. 3.471/3/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială, de Dorina Voinea în Dosarul nr. 4.484/740/2009 al Judecătoriai Alexandria, de Remus Tudor în Dosarul nr. 11.166/3/2009 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 mai 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 610

din 6 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, precum și a celor ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, precum și a celor ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Olt, în numele membrilor de sindicat, în dosarele nr. 1.906/104/2009, nr. 1.932/104/2009, nr. 1.940/104/2009, nr. 2.090/104/2009, nr. 1.922/104/2009, nr. 1.916/104/2009, nr. 1.930/104/2009, nr. 1.929/104/2009, nr. 2.101/104/2009, nr. 1.919/104/2009, nr. 1.899/104/2009, nr. 1.907/104/2009, nr. 1.912/104/2009, nr. 1.910/104/2009, nr. 1.920/104/2009, nr. 1.889/104/2009, nr. 2.070/104/2009, nr. 2.022/104/2009, nr. 1.902/104/2009, nr. 2.118/104/2009, nr. 1.941/104/2009, nr. 1.944/104/2009, nr. 1.935/104/2009, nr. 1.909/104/2009, nr. 1.892/104/2009, nr. 1.911/104/2009, nr. 1.901/104/2009, nr. 1.887/104/2009, nr. 1.913/104/2009, nr. 1.908/104/2009, nr. 1.904/104/2009, nr. 1.891/104/2009, nr. 1.905/104/2009, nr. 1.931/104/2009, nr. 2.045/104/2009, nr. 1.894/104/2009, nr. 1.918/104/2009, nr. 1.927/104/2009, nr. 1.898/104/2009, nr. 1.925/104/2009, nr. 2.044/104/2009, nr. 1.888/104/2009, nr. 1.890/104/2009, nr. 1.915/104/2009, nr. 1.914/104/2009, nr. 1.897/104/2009, nr. 1.900/104/2009, nr. 1.893/104/2009, nr. 1.934/104/2009, nr. 1.921/104/2009, nr. 1.933/104/2009, nr. 2.117/104/2009, nr. 1.942/104/2009, nr. 1.903/104/2009, nr. 1.917/104/2009, nr. 1.924/104/2009, nr. 1.928/104/2009, nr. 1.923/104/2009, nr. 1.943/104/2009, nr. 1.896/104/2009 și nr. 1.895/104/2009 ale Tribunalului Olt — Secția civilă, complet specializat în conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 7.227D/2009—nr. 7.253D/2009 și nr. 7.435D/2009 — nr. 7.468D/2009, având în vedere identitatea de obiect a acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 7.228D/2009 — nr. 7.253D/2009 și nr. 7.435D/2009 — nr. 7.468D/2009 la Dosarul nr. 7.227D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 25 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.906/104/2009, nr. 1.932/104/2009, nr. 1.940/104/2009, nr. 2.090/104/2009, nr. 1.922/104/2009, nr. 1.916/104/2009, nr. 1.930/104/2009, nr. 1.929/104/2009, nr. 2.101/104/2009, nr. 1.919/104/2009, nr. 1.899/104/2009, nr. 1.907/104/2009, nr. 1.912/104/2009, nr. 1.910/104/2009, nr. 1.920/104/2009, nr. 1.889/104/2009, nr. 2.070/104/2009, nr. 2.022/104/2009, nr. 1.902/104/2009, nr. 2.118/104/2009, nr. 1.941/104/2009, nr. 1.944/104/2009, nr. 1.935/104/2009, nr. 1.909/104/2009, nr. 1.892/104/2009, nr. 1.911/104/2009, nr. 1.901/104/2009, nr. 1.887/104/2009, nr. 1.913/104/2009, nr. 1.908/104/2009, nr. 1.904/104/2009, nr. 1.891/104/2009, nr. 1.905/104/2009, nr. 1.931/104/2009, nr. 2.045/104/2009, nr. 1.894/104/2009, nr. 1.918/104/2009, nr. 1.927/104/2009, nr. 1.898/104/2009, nr. 1.925/104/2009, nr. 2.044/104/2009, nr. 1.888/104/2009, nr. 1.890/104/2009, nr. 1.915/104/2009, nr. 1.914/104/2009, nr. 1.897/104/2009, nr. 1.900/104/2009, nr. 1.893/104/2009, nr. 1.934/104/2009, nr. 1.921/104/2009, nr. 1.933/104/2009, nr. 2.117/104/2009, nr. 1.942/104/2009, nr. 1.903/104/2009, nr. 1.917/104/2009, nr. 1.924/104/2009, nr. 1.928/104/2009, nr. 1.923/104/2009, nr. 1.943/104/2009, nr. 1.896/104/2009 și nr. 1.895/104/2009, **Tribunalul Olt — Secția civilă, complet specializat în conflicte de muncă și asigurări sociale, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, precum și a celor ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009.** Excepția a fost invocată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Olt, prin reprezentant legal,

președinte prof. Ionel Barbu, în numele membrilor de sindicat, cu ocazia soluționării unor litigii de muncă având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prin adoptarea acestor ordonanțe de urgență Guvernul refuză să aplice o lege adoptată de Parlament, ceea ce încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), precum și pe cele ale art. 61 alin. (1). De asemenea, se arată că Guvernul a adoptat ordonanța de urgență cu încălcarea exigențelor stabilite de art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, întrucât nu a indicat situația extraordinară care a stat la baza emiterii acesteia, nu a motivat corespunzător urgența acestei reglementări și a afectat drepturile constituționale ale personalului didactic, și anume dreptul la un nivel de trai decent și protecția socială a muncii. Totodată, consideră a fi încălcate și prevederile art. 102 alin. (1) și (2), precum și ale art. 141 din Constituție, întrucât Guvernul nu a consultat Consiliul Economic și Social atunci când a adoptat aceste ordonanțe de urgență.

În final arată că, practic, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, se modifică din nou Legea nr. 221/2008, făcând imposibilă acordarea creșterilor salariale prevăzute de acest act normativ, adoptat de Parlament, ceea ce reprezintă o încălcare a rolului și funcțiilor Guvernului și o dovadă în plus a imixtiunii Executivului în activitatea Legislativului.

Tribunalul Olt — Secția civilă, complet specializat în conflicte de muncă și asigurări sociale, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prin emiterea ordonanțelor de urgență criticate nu au fost încălcate normele constituționale referitoare la dreptul la muncă și protecție socială și nici nu se aduce atingere principiului separației puterilor în stat.

Așa fiind, instanța apreciază că nu există niciun conflict între normele legale criticate și prevederile constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, atât datorită faptului că prevederile legale criticate au fost abrogate, cât și prin raportare la jurisprudența Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 989/2009, nr. 1.106/2009, nr. 1.190/2009 sau nr. 1.320/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 30 ianuarie 2009, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 1 aprilie 2009, precum și cele ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 3 aprilie 2009.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi legale, autorul excepției susține că reglementarea criticată încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la statul român, ale art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 41 alin. (2) și (5) privind munca și protecția socială a muncii, ale art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, ale art. 102 alin. (1) privind rolul Guvernului, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului, ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență, precum și pe cele ale art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase rânduri asupra constituționalității acestor prevederi legale, în cauze în care motivele de neconstituționalitate, precum și textele din Legea fundamentală invocate ca fiind încălcate erau identice celor din prezenta cauză.

Astfel, prevederile art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar au fost declarate neconstituționale prin Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009. De asemenea, prin Decizia nr. 106 din 4 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 5 martie 2010, Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și celor ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 a devenit inadmisibilă.

Curtea observă însă că ulterior sesizării instanței de contencios constituțional, Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată prin art. 48 pct. 16 al cap. VI „Dispoziții finale” din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009.

În aceste condiții, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, ca acte normative modificatoare ale Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, sunt și ele, de asemenea, abrogate.

Față de această situație, având în vedere că abrogarea prevederilor legale ce constituie obiect al excepției de neconstituționalitate a intervenit ulterior sesizării Curții Constituționale, devin aplicabile dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora instanța de contencios constituțional se pronunță asupra „unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dint-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare”.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, ale art. 2 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, precum și a celor ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Sindicatul Învățămintului Preuniversitar Olt, în numele membrilor de sindicat, în dosarele nr. 1.906/104/2009, nr. 1.932/104/2009, nr. 1.940/104/2009, nr. 2.090/104/2009, nr. 1.922/104/2009, nr. 1.916/104/2009, nr. 1.930/104/2009, nr. 1.929/104/2009, nr. 2.101/104/2009, nr. 1.919/104/2009, nr. 1.899/104/2009, nr. 1.907/104/2009, nr. 1.912/104/2009, nr. 1.910/104/2009, nr. 1.920/104/2009, nr. 1.889/104/2009, nr. 2.070/104/2009, nr. 2.022/104/2009, nr. 1.902/104/2009, nr. 2.118/104/2009, nr. 1.941/104/2009, nr. 1.944/104/2009, nr. 1.935/104/2009, nr. 1.909/104/2009, nr. 1.892/104/2009, nr. 1.911/104/2009, nr. 1.901/104/2009, nr. 1.887/104/2009, nr. 1.913/104/2009, nr. 1.908/104/2009, nr. 1.904/104/2009, nr. 1.891/104/2009, nr. 1.905/104/2009, nr. 1.931/104/2009, nr. 2.045/104/2009, nr. 1.894/104/2009, nr. 1.918/104/2009, nr. 1.927/104/2009, nr. 1.898/104/2009, nr. 1.925/104/2009, nr. 2.044/104/2009, nr. 1.888/104/2009, nr. 1.890/104/2009, nr. 1.915/104/2009, nr. 1.914/104/2009, nr. 1.897/104/2009, nr. 1.900/104/2009, nr. 1.893/104/2009, nr. 1.934/104/2009, nr. 1.921/104/2009, nr. 1.933/104/2009, nr. 2.117/104/2009, nr. 1.942/104/2009, nr. 1.903/104/2009, nr. 1.917/104/2009, nr. 1.924/104/2009, nr. 1.928/104/2009, nr. 1.923/104/2009, nr. 1.943/104/2009, nr. 1.896/104/2009 și nr. 1.895/104/2009 ale Tribunalului Olt — Secția civilă, complet specializat în conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 443471